

BRUCE BENDERSON

Rumunj

naslov izvornika

Bruce Benderson

The Romanian

copyright © Bruce Benderson, 2006.

nakladnik

Naklada OceanMore d.o.o.

V. Ruždjaka 37, Zagreb

www.oceanmore.hr

urednica

Gordana Farkaš-Sfeci

© za hrvatsko izdanje Naklada OceanMore

Zagreb, lipanj 2007.

prvo izdanje

ISBN 978-953-7056-43-8

BRUCE BENDERSON

Rumunj

Priča o jednoj opsesiji

s engleskoga preveo

Borivoj Radaković

ocean**more**

Za Remyja

Jeste li zapali u toliko duboko mrtvilo da ste sretni samo u svojoj nesreći? Ako je tome tako, poletimo zajedno u zemlje koje su privid Smrti.

Charles Baudelaire

Spolni nagon je stvorio svoj svijet koji je bio izvan partijske kontrole i koji je stoga po mogućnosti trebalo uništiti.

George Orwell

I.

Neznančeve su ruke ispućane i žuljevite, prljave od nečega pomalo ljepljivog. Sudeći prema hlačama istegnutim na koljenima i izlizanim na mršavoj stražnjici, pretpostavljam da je u zadnje vrijeme spavao na mnogo različitih mjesta. Gruba pojava u širokoj crnoj vunenoj dolčeviti i visoko čelo ističu bahato, blazirano ponašanje. Hitro izvlačim ruku iz njegove.

Ovo je moja prva noć u Budimpešti. Kad sam se prije pet sati zaputio iz hotela preko mosta Szabadság, jedva da je vani bilo ikoga tko bi prkosio hladnoći. Nasuprot nebu boje katra na nekoliko se zatajnih lica kraj kojih sam prošao doimalo bestjelesno. Ovamo sam došao s namjerom da za jedan online časopis napišem prilog o javnim kućama. Urednik se bio zasmijuljio na svoj vragolast očinski način – kao, nešto osobno i književno. Namjeravao sam pronaći svoj put kroz tu obvezu služeći se pukim instinktom i seksualnom spremnošću makar i s toliko malo znanja o povijesti i sadašnjosti Budimpešte, pa sam iz hotela izišao a da čak nisam ni zavirio u plan grada. Moje je načelo bilo da je moj libido dovoljan da me odvede u ono nespješno ovog podneblja.

Bezbržno sam vrludao – poigravajući se s vrtoglavicom od *jet lega* – a rijeka mi je služila kao vidljiva orijentacijska nit. Kasno u noć, oko dva, završio sam na Peštanskoj obali gdje su studeni naleti lomili odsjaje na vodi crnoj kao tinta. Baš tu, pred hotelom InterContinental ugledao sam ga očima suznim

od vjetra: crno obličje isklesano iz tame s fluorescentno blijedim licem; nos mu je izgledao kao golem štit koji se nadvija nad naprcenu donju usnu, a oči upale od gladi i umora. Probio sam mrzlu tišinu tako što sam na brzinu nešto smislio – klub koji sam, tobože, tražio – a on je umišljeno ustvrdio da ih poznaje sve.

Polako smo hodali po tramvajskoj pruzi, okruženi jekom valova koji su zapljuskivali obalu i automobila koji su zujali po mostu iznad nas i ostavljali mokre, crne tragove na asfaltu. U tom mi je trenutku onim svojim grubim, prljavim prstima lagano dotaknuo ruku, a ja sam je trznuo uplašen osjetivši suhu hrskavicu po njegovim zglobovima.

Ali svejedno sam ostao na tom mjestu u podnožju mosta dok mu je šibica obasjavala lice, iznoseći na vidjelo male nepovjerljive crne oči i njihovu teatralnu melankoliju. Njegove oči ne traže moje zbog sućuti. Izgledaju kao mrtve.

On je, kako se pokazuje, Rumunj, jedan od desetaka onih koji se motaju ovim dunavskim šetalištem koje se zove Korzo. Mukotrpno se snalazi bez papira, preživljava iz dana u dan uz pomoć podzemne mreže drugih Rumunja, sitnih krađa, kurvanja i pozajmljivanja od prijatelja.

Mačo pokretom mi pruža cigaretu i pripaljuje ju u skupljevoj šaci. Ispod njegovih odlučnih pokreta stoji cinizam, tako nemilosrdan da mi pokreće žmarce niz kičmu. Ime mu je drevno: Romulus. Nijedan narod, objašnjava mi, uključujući i Talijane, nije bliži starim Rimljanima koji su nekoć zauzeli tu zemlju koja se danas zove Rumunjska. Zapravo, rumunjski je jezik uvelike čisti vulgarni latinski i njegov je najbliži suvremeni ekvivalent.

S namjerom da me zavede jednim lakonskim potezom iscrta velebnu biografiju. Samodopadna je to priča o razočaranju rođenjem s muškom kobi. Prošla je godina, objašnjava, bila najgora pokora za sve rođene u zemlji u kojoj prosječna mjesečna plaća vrijedi preračunato osamdesetak dolara. “Nisam ja kriv što sam se tamo rodio”, prigušeno mrmlja kao zatvorenik koji nemudro nekome na uho šapće ispovijed, dok mu zmijske oči svjetlucaju iza pramenova dima...

U bučnom klubu na obali u koji me vodi vlada biseksualni krkljanac. Na maloj kičenoj pozornici s raznobojnim svjetlima odvija se samoljubiva travestitska točka koju većina zanemaruje. Rulja ima onu samodopadnost i izvještačenost da je, kuda god danas putujem, počela samu sebe postavljati kao upućene šminkere. Pobjednici globalnog kapitalizma više nemaju aristokratske profinjenosti koju bi oponašali, postoji samo tupi suburbanizam slavodobitne Sjeverne Amerike.

Nasuprot tome, moj novi kompanjon ima smrknutost momka s Korza, zapravo i ne skriva svojevršno lukavstvo. Možda i jest u svoj prijestupnički hod unio namješten dašak hip-hopa, vjerojatno pokupljen iz glazbenih videa, ali njegove polusklopljene vjeđe govore o drevnim transakcijama mnogo prije uspostave novih tržišta. On je shvaćam, dok mi osjećaj tjeskobe steže grlo, razlog zbog kojeg sam se prihvatio ove zadaće i zbog kojeg sam, usprkos američkoj putovnici koja me može uvesti u bilo koju takozvanu seksualnu utopiju, zaobišao amsterdamske hladne, kako se i očekuje, dobro vođene bordele. Umoran sam od novog zapadnjačkog liberalizma. Želim da me Budimpešta povede u izgubljen svijet *Venere u krznu*.

Romulus ima dvadeset četiri godine, dijete je posljednjih godina komunizma, odrastao u vrijeme Ceaușescuovih najugnjetačijih i najočajničijih pokušaja da industrijalizira zemlju. Bio je, veli mi, na dobru putu da postane nogometni profesionalac dok ga bolesna majka nije zaustavila preklinjući ga da ne odlazi od kuće. Nakon dvije godine beznadne inercije otišao je iz njihove dvosobne limenke za sardine od stana u gradu Sibiuu gdje se bio tiskao s njom, njezinim mužem i dvojicom svoje polubračće. A onda se otisnuo u svijet pješke, autobusom i vlakom bez vize u nekoliko zapadnoeuropskih zemalja. Šuljao se preko granica, skrivao se po brodovima koji prevoze kontejnere, vozio se vlakovima. Neko vrijeme čak je i zarađivao kao ilegalni vodič preko granice, izbjegavajući metke između Makedonije i Grčke dok je švercao rumunjske bjegunce.

Kad se napokon domogao Italije uživao je zlatnu godinu kao kurva i kradljivac automobila kojem je išlo od ruke, ali su ga zbog jedne neuspješne krađe izbacili nogom u guzicu.

Budimpešta je posljednji od nekoliko njegovih pokušaja da izbjegne lošu kob. Nažalost, ona se već pretakala u zlokobnu ljubavnu priču jer je život njegove djevojke otišao k vragu, o čemu će mi više otkriti poslije.

Dijeli sobu sa šestoricom drugih koji plaćaju po neka tri dolara na noć za krevet koji treba isprazniti do osam ujutro za drugog momka koji je odradio noćnu smjenu nakon čega svaki besciljni dan provodi u trgovačkom centru igrajući videoigre, čuvajući ukradenu robu, prepuštajući se svemu što naiđe. Ili visi u podrumskom baru za Rumunje čija je klijentela specijalizirana za krivotvorenje putovnica, a kasno noću luta Korzom gdje je polovicom zime zarada od mušterija jedva kapala.

Njegove anegdote o trajno suženim obzorima sukladne su opisima koje ću kasnije čitati na internetu o spletkarskom narušavanju ljudskih prava u njegovoj zemlji za vrijeme komunizma i poslije, sve do kasnih devedesetih. Moju će pozornost naročito privući priče o lovu na homoseksualce po gradovima i palankama u policijskim manevrima dostojnim hulja iz nijemih filmovi.

Skrećem pogled s njegove mrtvačke glave – alkohol ju je obložio nejasnom, zatomljenom ljepotom – da bacim još jedan pogled na glupa, liberalna lica mladih mađarskih buržuja koji se motaju oko nas s upadljivim pomodnim frizurama i ukočenim izrazima na licima, koji kao da su odlučili usvojiti šuplje, hedonističko, sportsko ponašanje novog gospodarstva. Oni će a ne on, naravno, biti nasljednici europske ekspanzije. Zar ne bi bilo divno, zaključujem, prošetati mostom preko rijeke, preko crne vode usred noći u stranom gradu i zemlji s ovim odskorašnjim izgnanikom iz liberalizma? To mora biti osjećaj, brzo pomislim, vrijedan i rizika života: prezreti poduzetne Mađare tako da se be predam u ruke ovog sumornog, gotovo beskućnog očajnika. Dok Europa velebno kroči u sjevernoamerički model, zašto da se ne nasladim njegovim ogorčenim osjećajem isključenosti?

Premda sam vrlo dobro znao da smo na dobrom putu prema spolnom susretu – ako ne pljački – njegova blaga pristojnost koja se doimlje kao nešto rezervirano za nekoga starijeg, za učitelja – nije trik. A opet ništa u tome ne obećava da on neće iznenada

izvući nož na mostu potpuno ispražnjenom od prometa u četiri ujutro ili me čak gurnuti u crne kreste valova Dunava oštre kao britva. Svaki koračaj preko mosta unosi onaj sretni osjećaj da je dobiven još jedan korak, ali uvijek i korak kojeg se bojim.

Balkanski romantično pukućstvo od crvenog baršuna i mahagonija u hotelskom predvorju pridonosi toj maštariji. Hotel, odabran nasumce, Gellért, iz 1918. koji je dobio ime po svecu pogubljenom na brijegu koji se diže iznad njega. Nakaza koja se doimlje srednjovjekovno čvrsto se skutrila u podnožju, blizu mosta na budimskoj strani grada. Kao da je svjestan te strašne opasnosti od našeg sparivanja vratar koji na sebi ima crvenozlatni širit smjerno spušta pogled i pretvara naš hod prema dizalu u težak mimohod.

Naša se soba doimlje kao mala ćelija i nudi malo prostora između ormara od mahagonija i uzana kreveta. On odbacuje crnu dolčevitu i započinje otužan striptiz. Tanak, kože kao saten i pun svježih modrica i ožiljaka, negdje je pola težine od mog zdepastog, beskrajno manje opuštenu tijela, kultiviranog izvornim vrijednostima američke srednje klase.

Ulijeće pod tuš koji može imati tek rijetko, dok ja gledam njegove izlizane hlače i crnu dolčevitu na naslonjaču... i pitam se bih li mu trebao pregledati džepove i potražiti oružje ili potvrdu o tome je li mi slagao cijelu priču. Umjesto toga zaključavam vrata sobe s unutarnje strane, a ključ guram pod madrac. Poći će mu za rukom da me orobi i ode samo ako prevrne madrac naopako skupa sa mnom. Prvo me mora ubiti.

Tuš lije beskonačno dugo, a potom on uskače u krevet, tijelo mu je zmijasto i sklisko, snažna mu se bedra začas prepleću s mojima.

“U tebi ima nešto rusko.”

“Židovsko”, dodajem kao da je on svoju riječ završio crticom.

“Nema problema”, uzvraća trepćući, dok moja svijest skenira sjećanje na stare knjige iz povijesti i traga za ulogom Rumunja u holokaustu. Nježno mi miluje prsa, vlažnim mi usnama uzima uho u usta. “Stavi na program s pornićima.”

Goli bijeli zidovi od betona, stolice na travnjaku, vodoskok i palme u teglama nemilosrdno osvijetljene halogenim svjetilkama pršte sa zaslona u utopiji puti, aluminijski i vode.

Njemački pornić.

Na mediteranski modru sjedalu u kočiji leži neka plavuša i masturbira. Pregoleme grudi s velikim smeđim bradavicama koje razroko strše jedna od druge. Sada se jedan obrijani polubog širokih ramena sagnuo da joj liže pičku u krupnom planu. Njegovi brončani bicepsi nabrekli oko njezinih vitkih bedara, a otraga zaigran vodoskok. Prisutna je neka nestvarna prpošnost prema digitaliziranim slikama koja nam naplavljuje halucinirani libido u sobu koja je sada puna oštarih, svijetlih odraza boja koje se stalno mijenjaju.

Pamtim njegovo ime: Romulus.

Svoj društveni identitet ne odbacuje s odjećom kao što to neki rade. Golotinja samo izoštruje njegovu osobnost. Seks pred žestoko izvođenim prizorima iz njemačkog pornića pretvara se u mačkast doživljaj – žustar i neuhvatljiv, sa stalnim nagovještajem onoga dalje. Koža mu je glatka, kao da nema pora. Njegove grube ruke bude moj zanos a da ne žrtvuju džentlmenški plašt njegove odgajane muževnosti. Igraju se s mojim bradavicama dok mi masturbira, a ja razmišljam o činjenici da je tako elegantan seksualni sklop kao što ga je on u stanju ponuditi na neki način sluga groteskne političke zabrane homoseksualaca u njegovoj zemlji. On s ponosnim narcizmom nudi svoje tijelo na milovanje i kad ga zamolim da mi uzme kurac u usta, poslušna me. Seks kakvim ga on vidi igra je finoće i uličarske časti, a bolje ga razumiju oni koji su ostali bez nasljeđa. Po prsima mi kroz nabranu kožicu prskaju kapljice.

Njemica se svinula unazad u nemoguć gimnastički položaj, nogama je obuhvatila fontanu iz koje šiklja voda dok joj muškarčev golemi kurac klizi unutra-van kao klip, a guzovi mu napeti kao dva planeta.

Gotovo da je već zora, ali pogodnost da ležim kraj tako malog, savršeno oblikovanog tijela i dalje mi ne dâ da se raspletom od njega. Prebacujem kanal na neki američki film čija nas uznemirujuća fabula uvlači u sebe dok kroz prozor nadire sivo

svjetlo. Priča je to o izviđačima divljine starog Zapada koji su bez hrane izgubljeni u vijavici. Udovi im promrzli i zahvaća ih gangrena, mrvice im se lijepe po prozeblim usnama. Praiskonska glad pretvara jednoga od njih u poremećenog ljudoždera kojeg moraju držati na lancu, ali tek nakon što je pojeo nekoliko ljudi. Ta zamršena jezovita priča o ubojstvu koje se čini iz gladi i zapadnjačkog pragmatizma kao da pristaje i samom Romulusu koji kima glavom i cokće jezikom pri svakom zaokretu u priči kao da su takvi događaji običan dio života.

Nekoliko je smjena sobarica kucalo i odlazilo prije nego smo se nas dvojica raspleli. Bez sumnje, to što je sa mnom mnogo mu je bolji izbor nego da se vrati u onaj trgovački centar i tamo provede dan. Onda hitamo. On se mora naći s drugim Rumunjima na stanici Nyugati. Svi idu u Slovačku na dan-dva da obnove vizu. Jednom mjesečno moraju izići iz Mađarske da bi mogli u njoj živjeti.

Pun nervoznog uzbuđenja što ću moći sudjelovati u njegovu svakodnevnom životu vodim ga na brz ručak u neki loš talijanski restoran. Kao glupan nudim mu da unajmim auto i sve ih odvezem do granice i natrag ili da ih odvezem na jedan dan do Rumunjske. Mašta mi brza kroz mađarski krajolik prema zapriječenoj egzotici rumunjske granice, a ja pritiješnjen među mladim probisvjetima koji vjeruju mojoj širokogrudnosti i hrabrosti. Ali moja ponuda dobiva samo pogled zapanjene sumnje, premda, nakon što je izdržao nalet čuđenja, sliježe ramenima. "Okej."

Na putu na sastanak s njegovim prijateljima upriličuje mi brzopotezni obilazak kolodvora i pokazuje prema mršavu čovjeku koji se bočno provlači kroz gomilu. "Rumunj"; veli s mračnim smiješkom, "veliki džepar". Nalazimo se s njegovim prijateljima, a među njima stoji i džepar. Kao i Romulus, i oni su svi sablasno pristojni u onim svojim jeftinim trapericama na trapez, s dobro otimarenom kosom i prljavim rukama. Procjenjuju me iza suzdržljive pristojnosti. Mršavi džepar djeluje opušteno, povjerljivo, ali neprekidno izbjegava kontakt pogledom. Tajnovit razgovor na rumunjskom, čavrljaju ispod glasa i Romulus me obavještava: "Kažu da je preopasno da me voziš u Rumunjsku. Razlika između nas dvojice je tolika da će odmah reći

da vjerojatno nosimo drogu.” Pruža ruku krutu od pretjerane srdačnosti što drugi poprate sa smiješkom. Naći ćemo se sutra ujutro u jedanaest u Gellértu, obećaje. Odlaze.

Kako se on – što se, mislim, i moglo pretpostaviti – ne pojavljuje, moje histerično uzbuđenje nakon prvog susreta strmoglavo se ruši. Kao da sam tresnuo natrag na Zapad sa svim njegovim varljivim marketinškim formulama. Vraćam se u svoju sobu, mrzovoljno se presvlačim i krećem u mračnu unutrašnjost Gellérta sličnu katedrali. U njoj je golem kompleks kupelji punih reprodukcija klasičnih kipova, lažnih bizantskih stupova, koje odozgo blijedo osvjetljavaju mali prozori na svodnom stropu od tirkiznih pločica. Tu je i nekoliko ljekovitih bazena u kojima su starci puni kvrga, a prikopčani su za čudovišne naprave s koloturima, zamišljene da vodenom terapijom ispravljaju iščašenja kostiju.

Kako sam loše raspoložen zbog odbačenosti, mrštenje zdepa-stog poslužitelja u garderobi djeluje mi kao optužba. Ljudeskara od masera nudi mi jeftinih pola sata makljanja, ali njegove mi ruke djeluju kao istražitelji.

Bacam se s osjećajem neugodne umrtvljenosti na svoju zadaću za online časopis. Jedini je muški bordel u Budimpešti jedna malena ustanova u kojoj jedva da ima mjesta za šank u obliku konjske potkovice i sedam stolaca. Tri su zauzeli momci u večernjoj smjeni. Malodobnik platinaste kose, blijedunjav i tuberanski elegantan, te tamnopotija ljudeskara tupasta izgleda fiksiraju me pogledima. Pothranjeni plavokosi mladić ima brutalnu ženskost, lice podčinjene Marlene Dietrich, koščat izgled istaknut prekrasnim usnama.

Pipničarka je debela Ukrajinka zlobna osmijeha i brzih, pohlepkih prstiju koja, sa svakom rundom koju naručujem podiže cijenu. Njezina je gostoljubivost grabežljiva, puna prijetnje nasiljem kako bi nametnula pravila. Mali Dietrich koji dosta dobro govori engleski mulja mi po krilu vlažnim, migoljavim prstima. Ništa ne osvjetljava podzemnu komoru prema kojoj me vodi, osim crvenih spirala grijalice i američkog pornića ko-

ji idiotski sijeva s TV zaslona. Dok svršavam dobivam upute da gađam pod.

Sutradan provodim poslijepodne lutajući prohladnim katakombama oko dvorca na obroncima Budima gdje muzejske gardistice u sovjetskom stilu – s izrazima koji kao da su im na lice pričvršćeni čeličnim štipaljkama – budno stoje u crnim kostimima i bijelim rukavicama. Vani, duž rijeke, prolazim kraj vitkih i prsatih žena koje luče hladnoratovski šarm kao specijalne stjuardese u *Iz Rusije s ljubavlju*. Neka mlada djevojka rumenih obraza, poduge, plave kose i tamnih podočnjaka sumnjičavo bulji u mene. Svi izgledaju ozbiljno introvertirani.

Potišten idem preko mosta prema dijelu obale gdje je pret hodne noći crni lik izronio iz tame. Ako ga vidim, neću se zaustaviti da pričam s njim.

Gotovo kao naručen, eno ga kako lijeno ćaska sa skupinom muških kurvi iz podzemlja. Gega se prema meni s hinjenom nezgrapnošću kao da je spreman zametnuti tučnjavu. Čekao me, izjavljuje bahato, pred Gellértom gotovo čitav sat. “Ali rekli smo da ćemo se naći u predvorju”, protivim se.

Pa zar sam zaista očekivao od njega da se probije pored portira u onom majmunskom odijelu sa zlatnim širitom? Razmi-moilaženje u našim očekivanjima stvara erotičan, mazohistički napon. A što sam ja nego glupi turist, bezbrižno nesvjestan klasnog problema seksualnog radnika koji je, premda bez budućnosti, daleko mudriji kad su u pitanju socijalne barijere. Znao je da mu samu neće dati u hotel. Zašto prljavi Amerikanac nije o tome razmišljao? Tu mi je sinulo da doista postoji neki nesvjestan osjećaj nesklada koji nas sve uzbuđuje. Više nego išta. Želim produžiti doživljaj te epifanije.

Domalo, dok stoji ozbiljan i beskrajno uravnotežen, usisan sam u njegovu sferu nadzora. Dolazi noć i dok glavinjamo od bara do bara, sve postaje crnje i udaljenije. Sa zlovoljom, mazohizmom u očima daje mi neodređen, nemoralan prijavak o mogućnosti da je njegova prijateljica Mađarica u drugom stanju, što je za njega i povoljna okolnost u smislu da će ga to, ako se vjenčaju, dovesti bliže Europskoj zajednici, pa se u njemu javlja i smeteno, prigušeno uzbuđenje na pomisao o zasnivanju novog

života. Njegov je monolog započeo umrtvljenim polupokretima ruke kojom drži cigaretu dok mu dim lebdi preko osvijetljene žućkaste kože.

Kad su se sreli prije godinu dana, moguće trudna Mađarica bila je, kako on veli, dobra studentica koja živi sa svojim roditeljima. Moja vampirska empatija stvara sliku o njoj kao djevojci koja ima srcoliko lice, rumene obraze i kosu boje meda kao šiparica kraj koje sam tog poslijepodneva prošao kod katakombi. Njezine vlažne, krhke ruke provirivale su iz rukava prevelike vojničke jakne nemirno hvatajući njegove u beznadnom uzbuđenju. Kad je gola, vjerujem na neki način, tijelo joj je blijedorumeno i lako zadobiva modrice. Dlačice na pički sigurno su joj meke i smeđe s pretjerano osjetljivom pukotinom kojoj se mora laskati da bi se otvorila. Pramen kose koja joj se rasula preko lica upada joj u otvorena usta u času kad on ulazi u nju i ona čvrsto grabi njegova skliska leđa, para mu kožu jeftinim prstenom na ruci.

Moj zapanjeni, nijemi pogled isprva ga zbunjuje. Nekako ne pristaje mušteriji. Uspijeva reći jedino: “Znam da mi pokušavaš čitati misli, ali istina je da ja sâm ne znam što mislim.”

Veli mi da im je nakon mjesec dana u unajmljenoj sobi ponestalo novaca. Ona se bojala vratiti roditeljima i postala je lualica, beskućnica kao i on. Čekala bi na hladnoći na Korzu dok bi on pročešljavao veletrgovine i barove ne bi li kako smogao novac ili bi odjurili u neki hotel da obrade neku mušteriju. Onda je i ona počela raditi na Korzu. Nakon nekoliko zastrašujućih epizoda uspjela je upasti u javnu kuću koju su vodili neki Azijci za azijsku klijentelu.

“Kad god vidim nekog Kineza, dođe mi da ga ubijem.”

Ne odlazimo u hotel sve do četiri, a kiseli noćni portir dolazi na svoje: “Jeste li vi gost?” ispaljuje prije nego uspijevamo stići do dizala. Objašnjavam da moj prijatelj samo dolazi malo sa mnom gledati televiziju, ali čovjek inzistira da vidi njegovu putovnicu. Romulus mu je pruža, a on je grabi i zaključava u ladicu.

Krećemo prema dizalu. Tresem se od uvrede ili je u pitanju opčinjenost? Romulus ima onaj svoj ukočeni, zloguki izgled

nekoga tko je još jednom doživio potvrdu svog mišljenja o ljudskoj vrsti. Kad smo ušli u sobu zabarikadiram vrata prevaljenom stolicom i mahnito se ushodam. Kakve su, ako ih uopće ima, sankcije za prostituciju u ovoj zemlji? Nikad mi nije palo na pamet da provjerim. Što se krije u njegovu dosjeu? Koliko je uopće mađarska policija odgovorna, radeći još donedavno za komunistički režim? Kakav je njihov stav prema homoseksualnosti?

Drži cigaretu i gleda tužno tupo, kao što neki ljudi gledaju životinje kako hodaju u kavezu u zoološkom vrtu. Hodnikom se približavaju nečiji brzi koraci, ali samo nastavljaju mimo. Prsti mi drhte dok nazivam portira. “Moj prijatelj će ostati ovdje preko noći. Dajte nam dvokrevetnu sobu i smjesta donesite njegovu putovnicu.”

“Sad će doći netko da vas premjesti”, praska portir na očito lošem engleskom.

Stiže ukočen, smrknut nosač i hitro kupi naše stvari, pomete i njih i nas u drugu, mnogo veću sobu.

Lijepim dostojanstven izraz na lice i vodim Romulusa na recepciju da uzme natrag svoju putovnicu. Tu smo već pali u svojevrsnu sladunjavu intimnost koja se temeljila na mom “junackom” ponašanju i u kojoj su formule zahvalnosti, čak i sitnog zavjeta i ljupke uzajamnosti postale scenarij. “Mislim, idem s muškarcima”, veli svlačeći se na stolcu postavljenom baršunom, “jer to ima neke veze s mojim starim. To bi bio otac kakvog bih želio da sam ga imao.”

Na svoju veliku čast, taj neugodni komad igra elegantno, čak dopuštajući sebi nove seksualne slobode stavljajući ih u kontekst muškog prijateljstva. Dakako, oralni seks izveden prijateljski nije baš uzbudljiv, ali ostaje duže u sjećanju.

Onda nastupa brzopotezni izlazak: užurbano pakiranje, promjena valute plus dodatni novac, njegovo hitanje na sastanak s djevojkom koja rano ujutro izlazi iz javne kuće.

Noćni portir za mene čuva iznenađenje: Naša nova soba bila je procijenjena četiri puta skuplje od drugih – više od 350 dolara.

Sat boravka u transferu u Parizu, nešto što mi uopće nije nepoznat osjećaj, počinje me tlačiti kao olovo. Mogao bih to opisati, pretpostavljam, pojmom “srce koje tone”. To je dio formule erotskog intenziteta, koji, kao i većina, ne uzima u obzir posljedice. Neposredno prije nego oslobodi subjekte iz transa koji uzrokuje njihovo ludo ponašanje, hipnotizeri im na pozornici kažu: “Nećete se ničega sjećati.” Ali sumnja možda izjeda kasnije.

Moj crni očaj nimalo nema veze s bilo čime tako banalnim kao što je naša fizička odvojenost, ali umjesto toga ima veze taj osjećaj stida i bespomoćnosti koji dolazi nakon što sam se otvorio izvjesnom tipu beznadne osobe. Samo nekoliko dana kasnije nazvat će me u New York (o mom trošku) da mi kaže da je njegovu djevojku nožem izbo neki pobješnjeli klijent u javnoj kući. Zatražit će da mu pošaljem novac, što ću i učiniti.